

ANGYALI
SZÖVETSÉG

WENDY HIGGINS

Dream
válogatás

Anna, egy őrangyal és egy démon lánya, megfogadta, hogy soha nem követi apja példáját, nem rontja meg az embereket. Naivitás volt ez tőle. Ahogy sok minden más is.

A suttogók rákényszerítik, hogy a túlélése érdekében megszegje fogadalmát, akkor is, ha ezzel engednie kell lényé sötét oldalának, és hírhedtté válni iskolatársai között. Élete sivárabbnak tűnik, mint valaha. Ráadásul ott van Kaidan Rowe is, a Bujaság hercegének fia, ő tölti be minden gondolatát.

Mikor aztán váratlanul tudomást szerez egy réges-régi jövendölésről, a világot kezdi járni Kopano – a Harag hercegének fia – kíséretében, hogy megszervezze a démonokkal szembeni ellenállást. Hamarosan kiderül ugyanis, hogy az óriások felszabadítása nem mehet vérre menő küzdelem nélkül. A végső győzelemig Annának és Kaidannak félre kell tenniük érzéseiket, és leküzdeniük életük legnagyobb kísértését. Vajon megéri-e életüket kockáztatniuk a szerelemért?

A regény a Sweet Evil trilógia második része. Olvasd el az első részt, az Angyali gonoszt is!

Wendy Higgins a Radford Egyetemen szerzett tanári végzettséget, majd a George Mason Egyetemen kreatív írásból diplomázott. Tervei között azonban sokáig szerepelt, hogy pincérnő vagy légiutas-kísérő lesz. Végül mégis a tanítás mellett döntött. Pár év múlva az iskolát az anyaság váltotta fel, s ez az időszak kedvezett az írásnak, ekkor született meg a Sweet Evil trilógia.

A sorozat már több mint tíz országban jelent meg, és hatalmas sikernek örvend.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.wendyhigginswrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Az állóvizet nem várt fordulat kavarja fel, és ez események egyre gyorsabban pörögnek. Elkezdődött az előkészület a végső ütközethez.”

Amazon

„Hatalmas élmény volt újra találkozni a jól ismert szereplőkkel. Kalandjaik lenyűgözőek és hihetetlenek.”

Goodreads

„Feszült várakozással vettem kezembe a könyvet. Anna vívódása a külvilág elvárásai és személyes meggyőződése között nagyon megrendítő.”

The Y.A. Bookworm

„Lenyűgöző, hogy az érzelmek színek formájában jelennek meg. De nem ez az egyetlen zseniális ötlet a könyvben.”

City of Books

„Anna mindent elkövet, hogy teljesítse küldetését. Lenyűgöző, hogy mindezért képes kockára tenni saját boldogságát.”

School Library Journal

WENDY HIGGINS

ANGYALI SZÖVETSÉG

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

BULIRÓL BULIRA

Magamban megfogadtam, hogy többé nem melózom démonapámnak, nem fertőzöm meg az embereket drogokkal és alkohollal.

Naivitás volt tőlem. Mi tagadás, naiv kiscsaj voltam.

Basszusgitár bömbölt a lesötétített teremben, ahol csörög-tünk. Felmásztam a dohányzóasztalra, miközben nem vettem tudomást a rám szegeződő tekintetekről: többnyire barátságos pillantások voltak, de akadt közöttük rosszalló és irigy is, némelyik le is vetkőztetett rendesen. Ma nem azért táncoltam az asztal tetején, hogy megmutassam magam, hanem hogy jobban lássak. Korábban ideólázkodott már egy suttogó démon, résen kellett hát lennem. Kerek egy hete egyet sem láttam; most maradtak a legtovább távol az újévi csúcstalálkozó óta.

Jay és Veronica is ott voltak valahol. Két emberbarátom már négy hónapja jártak egymással. Végre kibékültek a szilveszteri buli után, ahol Jay óriásbarátnőmmel, Marnával smárolt, Astaroth

lánnyával, aki a Házasságtörés hercege. Marnának bejött Jay, de az ok nem ez volt, hanem az, hogy kiszagolta, Veronica rá van kattanva Jay-re. Annak az estének az eseményeit azóta is tilos volt szóba hozni.

Keresni kezdtem a szememmel Jay-t és Veronicát, de sehol nem láttam őket. Biztosan az alagsorban kártyáznak, gondoltam. Bizonyára hazakíváncsoznak már, nekem azonban nem volt tanácsos éjfél előtt lelépnem.

Ekkor megláttam a suttogót. Totál beparáztam, de tovább táncoltam.

A korábbi kellemes hangulat menten odalett, és valami nyomasztóan baljósnak adta át a helyét, amint ez a velejéig gonosz lény végigsiklott a plafonon, akár egy olajfolt. Hideg futkárózott a hátamon. Hozzászokhattam volna már a suttogókhoz ennyi idő után, de még mindig a torkomban dobogott tőlük a szívem. A szellem végigsuhant a vidám sokaság fölött, és suttogva le-lecsapott rájuk. Nyugtalanság támadt a táncolók soraiban. Poharak borultak fel, dühösen fel-felcsattant egy hang, egyesek dulakodni kezdtek.

Lekecmeregtem az asztalról, és a konyha felé indultam. A szellem irányt váltott, hogy kövessen. Többen megpróbáltak megállítani, ahogy átfurakodtam a tömegben, de süketnek tettettem magam.

Nem telt bele pár másodperc, és a gonosz suttogó fölém magasodva odasúgta:

Belial lánya, ez a buli dögunalmas!

Fogamat csikorgatva igyekeztem legyőzni undoromat, mert a lény hangja nyálkaként lepte el az agyamat. De jó is lett volna, ha megszabadulhatok tőle!

*Igen, tudom – küldtem telepatikus válaszomat a suttogó felé.
– De meglásd, hamarosan változik a helyzet.*

A konyhában megéjleneztek, rám ürítették poharaikat, és a nevemet kiáltozták.

Haverjaim megbocsátották régi pancserkodásaimat, és totál elfelejtették, ki voltam. Már csak a vad bulizót látták bennem, aki fél éve kelt életre, tök természetellenesen, mint egy tél derekán kinyíló virág.

– Na, mi az ábra? – dobtam be legpajkosabb mosolyomat.

Egy héttel a csúcstalálkozót követően a suttógó démonok a nyomomba eredtek. Hat. Teljes. Hónapon. Át. Minden. Áldott. Nap. A múlt hét kivételével. Talán vége az egésznek, reménykedtem. Talán már hisznek nekem, és mostantól békén hagynak. Mekkorát tévedtem!

Magamat is megleptem heves és szívós élni akarásommal. Szilveszter éjszakáján kinyílt a szemem. Élni akartam, mindenáron. Annyi mindent vettek el tőlem máris: korábbi álmaimat és céljaimat. Nem voltam hajlandó az életemet is odaadni mindazok után, amiken keresztülmentem. Érzékeny, anygali természetemet feledve ringbe szálltam.

Féltenem kellett az életemet, belevetettem hát magam a bulizásba. Ha bárhol összeröffenés volt, én sem hiányozhattam. Néha piáltam is, noha legtöbbször csak tettettem. Divatos cuccokban jártam. Egyik fülemben három belövés volt, a másikban kettő, és szuper menő fodrászomra bíztam, tegyen bármit a hajammal, ami csak az eszébe jut – egy kikötésem volt mindössze, hogy fesse szőkére. Hidrogénezett szőkére. A szőkék dögösebbek, nem igaz? Jócskán fel lettem tuningolva.

Fura, hogy mennyit jelent a külső.

– Csinálnál nekünk Nyali Falit? – szólt oda az egyik csaj.

Rámosolyogtam.

Egy bulin ezt a koktélt kevertem ki, és Nyali Falinak neveztem el. Ez lett a védjegyem. A nevét meg onnan kapta, hogy a csokoládészirupot úgy kellett kinyalni a pohár aljáról.

Csalódottan csettintettem a nyelvemmel.

– Ma este nincsenek meg hozzá az alapanyagok. De nyugi, mindjárt összeütök valami baró jót helyette.

Megéjleneztek. Szégyelltem, hogy tetszik ez a népszerűség. Beparázva fordultam a frigó felé. Rohadtul nem tetszett, hogy a suttagó ide is követett. Tudtam, hogy ott lebeg a hátam mögött, a társaság fölött. Minél hamarabb megszabadulok tőle, annál jobb.

Szerencsém volt. A frigó alján felfedeztem egy tálcsányi vodkaszelét.

– Húha, ezt nevezem! – csodálkoztam. Gőzöm sem volt, hol a háztulajdonos, vagy hogy mire szánta a tálcsákat, de nem érdekelt. – Tessék, piáljatok! – tettem elébük a kék lötytyöket.

Izgatottan felordítottak, testületileg, mintha hőstettet hajtottam volna végre. A démonszellem sugdosása mostanra alaposan összezavarta a fejüket. Az is döntötte magába a piát, aki kocsisal volt. Azt meg mindenki végképp elfelejtette, meddig kapott kimenőt. Javában folyt a tapizás. Nehéz volt mosolyt kennem az arcomra, miközben láttam, milyen védtelenek a szellemlény machinációival szemben.

Egyedül én hallottam, senki más a démon gurgulázó kacarászását. Be voltak állítva rendesen.

Hasogató fejfájásra ébredtem, a szám is totál kiszáradt. A félig telt ásványvizes palackért nyúltam az ágyam mellett, és meghúztam. Renyhe emlékezetemből kezdtek előszívárogni az éjszaka képei.

Kisebb hordókból vedeltük a sört. Pityókásan smároltam a fürdőszobában egy tök ismeretlen sráccal. Kint a kertben a

bokrok mögött rókázott, aki többet ivott a kelleténél. Többekkel összehaléztam, mert részegen a volán mögé próbáltak ülni. Egy Matt nevű srác kikapta a kezemből a kulcsát, és a kocsijához tántorgott a csajával, Ashley-vel.

Hirtelen felültem az ágyban, és szám elé kaptam a kezem. Kis híján kiköptem a vizet ijedtemben.

Jaj, csak ezt ne! Matt be is ült a kocsijába. Nem és nem!

Remegő kézzel vettem fel az éjjeliszekrényről a mobilomat. Még csak reggel kilenc volt, túl korai idő a telefonhoz, de bánta a fene. Küldtem egy SMS-t Ashley-nek, hogy meggyőződjem róla, hazaértek-e, aztán visszafojtott lélegzettel vártam, hogy mi lesz. Hál' istennek, semmi bajuk nem történt, mert válaszolt.

Óriásit sóhajtottam. Kicsusszantam az ágyból, akkora sietséggel, hogy bevertem a térdem. A fejemet fogtam mér-gemben. Utáltam ezt az életet! Mi lesz, ha egy napon *miat-tam* purcan ki valaki? Ha otthagyja a fogát egy buliban, csak mert Anna Whitt-tel jutott eszébe bulizni. Nehezen vettem be, hogy nekem még istenes a helyzetem engedékeny démon-apám mellett. „Jó fej” volt, ez igaz, de a rosszfűt is totál hitelesen alakította.

Ahogy összeszedtem magam kissé, felkeltem az ágyról és az öltözőasztalhoz léptem. Kivettem onnan egy kicsiny, fekete nyelvű tört. Szembenéztem a falra szerelt vastag furnér táblával, amelyre életnagyságú emberi alak volt ráfestve. Tele volt már lyuggatva, annyiszor eltaláltam. Patti szerint lelombozó látványt nyújtott. Párszor megcéloztam a táblát. Kész terápia volt az eltelt félév borzalmi után.

Ezek a borzalmak azzal kezdődtek, hogy eljött hozzám apám haverja, Azael démon, aki – mit ad isten – egyben Lucifer követé is. Akkor történt ez, amikor megtudtam, hogy Kaidan Los Angelesbe húzta el a csíkot.

Rahab további értesítésig elrendelte az összes óriás figyeltetését. Apád ügyét is vizsgálják. Járj szerencsével, Belial lánya! – közölte velem.

Az emberi alak tenyerébe találtam a törrel. Az egész harmadik osztály totál szívás volt, főleg a második fele. Korábban jeles tanuló voltam, újabban meg épp hogy bukdácsoltam. Fura, mennyire elveszi az ember kedvét, ha tudja, hogy minden hiába. Hogy lehet így jó jegyekért gürizni? Különben is, leckeírás helyett célozni tanultam. Kihúztam a törte a táblából, és ismét elhajítottam.

A suttogók is a sarkamban voltak ebben a félévben. Folyvást figyelmeztetnem kellett Pattit, hogy ne mutassa ki a szerepetét; szegény, nagyon megsínylette. Titkos jellel adtuk egymás tudtára, ha közénk pofátlankodott egy szellemlény: az állunkat vakargattuk ilyenkor. Patti többnyire hamar le is lépett, hogy a démonok ne leshessék ki az auráját. Nem tudhatták, hogy észleli őket.

A tör most tompa puffanással eltalálta a célpont könyökét. Azután lassan körbelődöztem a pofát.

Fél éve nem sírtam, egész pontosan az óta a nap óta, hogy megálltam a Kilátónál. A félelem és a megrázkódtatások megtették a magukét; kiszáradtak a könnycsatornáim. Mostantól lenéztem, aki sír; a gyengeség jelének tartottam. Korábban természetesnek vettem, hogy megkönnyebbülést hoznak a könnyek. Mennyi mindent vettem természetesnek régebben!

Újabb puffanás.

Valahol a nagyvilágban apám mindent elkövetett, hogy tartsa a látszatot mint az Ital- és Drogfüggőség hercege. Ennek ellenére közvetlenül a csúcstalálkozó után önvédelmi edzésre fogott. Kemény meló volt, és rácáfolt békés természetemre.

Puff, ez meg a szembe ment. Ha Kaidan most látna, rám sem ismerne.

Jó ideje egyetlen óriással sem beszéltem. Kai-ról sem érkezett semmi hír. Aggódtam miatta, de nem törődhettem ezzel, nehogy szorongásaim engem is a mélybe rántsanak. Éppenséggel az sem volt kizárt, hogy már nem is él.

Újabb találat.

Az önvédelmi edzéseken oktatóim dzsúdóra és kizitusára szerettek volna fogni, mivel a jelek szerint elég ruganyos, erős és szívós voltam ehhez. Nem értették, miért éppen a törökre bukom, én pedig nem kötöttem az orrukra, hogy azért, mert ez legalább emlékeztet a sráca, akibe bele voltam zúgva. Vajon mit gondolna, ha meglátná, hogyan célzom meg áldozatom torkát, és találom is el nyomban. Büszke lenne rám, vagy megijedne tőlem? Érdekelne egyáltalán? Ott, azon a New York-i tanácskozáson felállt, hogy akár az élete árán is megvédelmezzem. Egy futó pillanatra mögéje láttam érzelmi páncéljának.

Puffanás.

Hat kegyetlen hónap telt el anélkül, hogy beszívhattam volna Kaidan friss földszagát, ami szinte hozzátartozott. Hat hónapja hazudtam már a világnak.

A tör most az emberi alak szívébe hatolt. Nem húztam ki, csak ültem az ágyamon.

Az a csúcstalálkozó minden rettenetével együtt is fantasztikus volt; a menny angyalokat küldött ki a megmentésemre. Ha akkor nem jelennek meg, és nem avatkoznak közbe, két további halálesetre lett volna kilátás aznap este az enyém mellett: Kaidanéra és Kopanóéra, aki szintén a védelmemre kelt.

Felsőhajtottam, és felvettem a telefont, hogy felhívjam Jay-t. Bocsánatkéréssel tartoztam neki ezért az újabb átdorbézolt éjszakáért.

Nyomban beleszólt a vonalba.

– Mizujs, csajszykám?

– Nem sok – mondtam, meglepődve, hogy nem haragszik.
– Jól vagy? – kérdezte.
– Öööö... többé-kevésbé.
– Furi, hogy most hívsz, csajszyikám, mert épp fel akartalak csörgetni.
– Tényleg?

– Na, ja. Át tudnál ugrani? Mutatni szeretnék valamit.
Izgatottnak tűnt. Talán kezd hozzászokni az új stílusomhoz
– gondoltam.

– Oké. Úgy... húsz perc múlva ott leszek. Rendben?
– Akkor várlak.

Miután letettem a kagylót, Patti dugta be fejét az ajtón.

– Biztonságban vagyunk – mondtam.

Elhúzta a száját a körbelődözött céltábla láttán. A szomorúság kék burokba zárta alakját, amikor azonban felém fordult, rózsaszín párák vették át a kék helyét. Karját keresztbe fonta a mellén.

Eperszínű fürtjeit hajcsat fogta le, noha néhány kiszabadult, és keretbe foglalta enyhén szeplős arcát. Mint mindig, szorosan a háta mögött most is ott ködlött az őrangyala, aki hideg nyugalommal szemlélte párbeszédünket. Az őrangyalok néma jelenléte megnyugtató támasza volt életemnek.

– Jó reggelt – köszöntem rá Pattire.

– Készülsz valahová?

– Átugrom Jay-hez.

– Á, rendben. – Éreztem a hangján, hogy megkönnyebbül.

– Rég láttam azt a srácot. Mondd neki, hogy hiányzik, jó?

Takaros lófarokba fésülte vissza a haját, és arcon csókölt.

Megfordultam, és melegen megöleltem. Olyan valami volt ez, amiből a többi óriás ki volt zárva: egy szerető felnőtt feltétel nélküli támogatása. Az elmúlt napokban nemritkán Patti vitt

haza ezekből a hülye bulikból az éjszaka közepén. Sajnáltam, hogy tanúja volt a lecsúzásomnak.

– Megmondom, Patti. Kösz. Szeretlek.

Felkaptam az öltözőasztalról a kocsikulcsot. Alig vártam, hogy kiérjek a szabadba, és friss levegőt szippanthassak.

Fura érzés volt Jay háza felé hajtani. Egy ideje nem jártam nála. Mások lettünk. Ő állást kapott és nője volt, én meg a bulik királynője lettem. Nagyon úgy fest, hogy semmi nem maradhat sokáig ugyanaz. Jay rövidebbre vágathatta vagy szőke lobonccá növeszthette a séróját. Nem lehetett előre kiszámítani. A legnagyobb változás akkor következett be a külsejében, amikor a tavasszal nőtt vagy öt centit, és férfiasan szögletes lett.

Továbbra is DJ segédként dolgozott, ráadásul gyakornoki állást szerzett a nyárra egy atlantai rádióadónál. A kocsit csikorgatva hajtott rá néhány fenyőtobozra, ahogy beálltam a kocsi felhajtón a földszintes családi ház elé. Az előkertben óriási szomorúfűz búslakodott, a lecsüngő lombsátor a gyér fűvet súrolta. Régi barátként néztem rá, miközben az ajtóhoz mentem, mélyen magamba szívva a lonc mézédés illatát.

Jay-ék ajtaján soha senki nem kopogtatott. Beengedtem magam, és megindultam a hall kopott szőnyegén Jay szobája felé.

– Jó, hogy jössz – köszöntött, ahogy beléptem.

A számítógépe előtt ült. Szorosan mögötte az őrangyala puha fehér fénye derengett. Az angyal felém biccentett üdvözlés gyanánt, de aztán ismét Jay-re figyelt. Leültem a mellette lévő üres székre. Beleborsózott a hátam az izgalomba, mert a képernyőn a *Lascivious* felirat ékeskedett. Kijött a kislemezük. A nagy album is csaknem teljesen kész volt.

– Tényleg összehoztak egy albumot?

Múltkor, amikor utánakerestem az albumnak a neten, még híre-hamva sem volt. Helyes! Ez azt jelentette, hogy Kaidan a zenével vigasztalódik, azaz vele minden rendben van.

– Hát persze – nevetett fel Jay. – Mégis mit gondoltál, mivel ütik el az időt Los Angelesben? Voltaképpen most elsősre csak Kaliforniában forgalmazzák az albumot, de én a vágott rádió-változatot is megszereztem. Meg akarod hallgatni?

Vállat vontam, mintha nem nagyon bánnám.

– Miért ne.

Vajon hallja-e Jay, milyen vadul kalapál a szívem? – gondoltam. Ráklíkkelt egy linkre. Tervem, hogy a közönyöst adjam, már az első akkord felhangzásakor semmivé foszlott. Előrehajolva ittam magamba minden egyes hangot, mintha az életem múlna rajta.

A hangzásvilág átlagosabb volt, mint a régi számoké, de azért így is ütős. Visszafojtott lélegzettel füleltem a szövegre:

*Megmondtam előre,
de egy csaj se hallja.
Félted a szüzességed,
pedig az a rendje,
hogy megszabadulj tőle.
Rajta hát, rajta,
Nimfomán vagyok,
te meg csinos bögre.*

Kórus:

*Minden ami jó volt,
bennem szunnyadott,
néma voltam, akár egy tetszhalott.
Hanem te rám törtél,*

*és most rettegek,
nem akarlak szeretni,
csak semmi érzelem.
Ha fájdalom az élet,
Hát inkább ne éljek.*

*Bár felizgatsz, bébi,
Múlik haragom.
Rossz benned is lakik,
Engedd szabadon,
Csókunk is azt mondta,
Te gonosz boszorka,
Közös ez a gond.*

Kórus

*Mit akarok tőled?
Mindent akarok.
Soha senki mással
rajtad nem osztozok.
Légy a jobbik énem,
a rosszabbik leszek.
Basszus, más már a felállás,
leszek a játékszered.*

Kórus

– Na, ki vele, mit gondolsz róla? – kérdezte Jay. – Jó, ugye?
Nagyot nyeltem, mert kiszáradt a szám. Elkelt volna egy pohár víz.

– Rajta van a borítón, hogy ki a szövegíró?

Jay furcsállva nézett rám.

– Minden számukat Michael írja, a kislemezeket leszámítva persze, amelyeknek az anyagát más forrásokból is kaphatják. Miért?

– Csak... mert... izé...

Jay szánakozva nézett rám.

– Azt hitted, hogy...

– Jaj, nem, dehogy! – legyintettem hevesen, mutatva, mekkora ostobaság lenne még csak gondolni is erre.

Égtem, mint a rongy.

– Tudod mit? Mindjárt megnézem.

Pár klikk után rátalált a borító adataira.

– Igen, itt az áll, hogy a szöveget Michael Anderson, a banda frontembere jegyzi.

– Szuper! – szorult el a torkom. – Kösz, hogy megmutattad a számot. És... ööö... képek nincsenek? Úgy értem, a borítón?

Nem néztem Jay-re, ehelyett a képernyőre szegeztem a tekintetemet. Inkább ne is lássam, mennyire szán ő vagy az őrangyala. Jay tovább klikkelt.

És már ott is termettek előttünk: a frontember, Michael, a védjegyévé lett szoros hacukában. A banda többi tagja mögötte téblábolt. És ott volt Kaidan is... valahol leghátul, alig láthatón. Lábát szétvetve, zsebre tett kézzel, lehorgasztott fejjel állt, talpig feketében. Haja, amit legutóbb rövidre nyíratva láttam, mostanra megnőtt és a homlokába hullott. Sötétbarna fürtök, enyhén begöndörödő hajvéggel, lenyűgöző kontrasztban a szikrázóan kék szempárral. Megborzongva ragadtam meg a nyakláncom türkizkék talizmánját.

Kaidan észvesztően jól nézett ki. Titokzatos, veszélyt sugalló külseje valósággal beleégette magát az agyamba.

Jay széke megnyikordult. Vadul dobogó szívvel elszakítottam magam a képernyőtől. Körbelestem a szobában, nem

settenkedett-e be egy suttogó, hogy rajtakapjon. Soha nem éreztem magam teljesen biztonságban a jéghideg, könyörtelen tekintetüktől.

Jay hátradőlt a székén. Aurája világosszürkéjét látva úgy gondoltam, nem ez a legjobb időpont, hogy elkérjem a borító másolatát. Pedig akkor otthon ráközelíthettem volna arra az egyetlen valakire, aki érdekelt a bandából.

– Beszélhetnénk?

– Hogyne, persze.

Nem tetszett ez a váratlanul komoly hangnem.

– Tudod, mennyire szeretlek. Eddig rendben, ugye? – Igenlőn bólintottam, és felkészültem a várható erkölcsprédikációra.

– Csak... úgy érzem... hogy amióta Kaidan elköltözött, te megváltoztál.

– Igen – suttogtam rekedten. – Tudom.

– Mert beleestél a rendes lányok csapdájába.

– Az meg mi? – Bizonyára, hogy nem a csaj tudja megváltoztatni a srácot, hanem ő züllik el helyette. – Jaj, nem, dehogy!

– Pedig ez történt. Tudod, beszélünk rólad Ronival. Azt hitted, meg tudod változtatni Kaidant, és egy icipicit talán sikerült is. A végén azonban elköltözött és telefonszámot változtatott. Neked ez vélhetőleg úgy jött le, hogy nem vagy elég jó neki. Ezért magadat faragtd át, hogy elnyerd a tetszését. Igazam van?

– Uh...

Elképzeltem, amint Jay és Veronica ízekre szedi a lelkemet. Egy ilyenfajta beszélgetés hihetetlen körütekintést igényelt, mintha csak egy aknamezőn kellett volna átkelnem. Általában igyekeztem nem hazudni, ezért a mostanihoz hasonló alkalmak totál rázósak voltak.

– Igen, reméltem, hogy megváltozik – mondtam. – Aztán, igen, magamon próbáltam változtatni.

Ez igaz is volt. De nem Kaidan volt az oka.

Jay sokat tudón bólintott.

– Roni azt mondja, végleg le kellene magadban zárnod ezt a dolgot.

– Csak azt nem tudom, hogyan – vallottam be.

– Azt mondja, ennek egyetlen módja lehet csak: keresel magadnak egy másik srácot. De ennek többnek kellene lenni részeg smároknál.

– Ne kezd ezt újra! – nyögtem fel.

– És mi van azzal a harvardi ürgével?

– Kope-pal? Csak haverok vagyunk. Különben is, időtlen idők óta nem láttam. Per pillanat *tényleg* nincs szükségem senkire, Jay!

– Jól van, leszálok a témáról. Én sem nagyon hiszem, hogy egy új srác mindent megoldhatna. Személy szerint amondó vagyok, beszélned kéne Kaidannal ahhoz, hogy végleg le tudj mondani róla.

Jay nem sejtette, mennyire fájnak a szavai. Hisz másra se vágytam, mint erre. Fogamat csikorgatva lesütöttem a szemem. A padlója tele volt odadobált CD-kel.

– Nézd csak – kezdte Jay. – Nem igazán ismerem ki magam rajtad újabbán. Úgy teszel, mintha minden a legnagyobb rendben volna... holott nincs rendben. Nem igazán. Nem értem ezt az egészet. Buliról bulira jársz, velem viszont üvöltözni kezdesz, ha inni merészelek. A bulik végén meg mintha mindent megpróbálnál helyrehozni. Tegnap éjjel is hét embert kellett hazavinnem, erre kényszerítettél!

– Hoppá, tényleg? Bocs – suttogtam.

– Jól van, semmiség az egész. Nem is ezért hozom szóba, hanem *miattad*. Úgy viselkedsz, mint egy skizó. Úgy érzem, titkolsz valamit, de hogy mit, arról gőzöm sincs. Mindenesetre nem tudom másra visszavezetni ezt az egészet, mint Kaidanra.

A hüvelykem körmét kezdtem rágni, annyira kiakadtam. Jay-nek igaza volt, de ő semmi szín alatt nem tudhatta meg, mi az igazság, bármennyire szerettem volna megosztani vele.

– Mit gondolsz, ha újra találkozhatok, tudnál velem végleg szakítani?

Jay hangjában várakozás csengett.

– Nem is tudom – mondtam óvatosan. – Talán. De hát úgysem találkozhatunk.

– Hát, igen... Roni megtiltotta, hogy szóljak róla, de úgy érzem, hogy ezt kell tennem. – Jay idegesen tördelte a kezét, és aurája is elködösödött, ami szintén lelkiállapotáról tanúskodott. – Jövő héten itt lesznek a városban – bökte ki végül.

Nagyot dobbant a szívem. *Lélegezz mélyeket! Nem borulhatsz ki!* – utasítottam magamat. Megköszörültem a torkomat.

– És... izé... mit keresnek itt?

Tudtam, hogy minden bandatag családja Atlanta környékén lakik. Pharzuph herceg is átköltöztette a fiát Angliából Georgiába... de épp koncertjük is lehetett itt.

– Azt hiszem, csak hazalátogatnak. Csütörtök este mindenestre fellépnek egy atlantai CD-üzletben. De Roni megöl, ha megtudja, hogy elárultam!

Kaidan idejön!

– Kösz, Jay!

Sehogyan sem tudtam erőt venni hangom remegésén.

– Remélem, nem rontok még tovább a helyzeten. Ha akarod, elkísérlek.

Bólintottam, továbbra is bénultan, miközben megpróbáltam visszanyerni az önuralmam.

Látni fogom Kaidant! Bolond remény kezdett ébredni bennem. A legszívesebben cigánykereket hánytam volna örömben.

Jay elgondolkozva vakargatta az állát, aztán felállt, és félrerúgta az útból a hátizsákját.

– A francba, semmi kedvem ma munkába menni – morogta.

Nekem sem, gondoltam. Ha ma este nem kerül elő egyetlen szuttgó sem, akkor remélhetőleg nem is kényszerülök rá.

Felálltam.

– Megyek, hagylak készülődni.

Halványan elmosolyodott, és belecsapott a tenyerembe.

– Olyan rendes tőled, hogy még mindig vigyázol rám, Jay! Ne haragudj az újabb balhéimért!

Magához ölelt.

– Próbáld meg lezárni ezt az ügyet, jó?

Lezárni...

Mikor azt akartam, hogy Kai jelen legyen az életemben. A lehetőség, hogy újra láthatom, végzetes lehet... vagy csodálatos.

Hamarosan kiderül.